

Litauen:

Det er varmt og solen skinner fra den sædvanlige skyfrie himmel. Som vanligt er der ingen vind. Kl. er omkring 13:30, da vi endelig kan forlade toldområdet i Baltisk og gå mod Kleipeda i Litauen. Et stræk på ca. 90 sømil, så det bliver med en natsejlads. Vejrudsigten for natten lyder på rigtig meget vind ovre ved Bornholm, men kun jævn til frisk ved Kleipeda. Vi diskuterer, om vi skal gå den noget kortere tur tilbage til Polen og så derfra til Litauen, men udsigten for de kommende dage, lyder også på meget vind og ret imod. Så vi går mod Kleipeda, så må vi tage øretæverne i nogle timer, hvis der kommer meget vind om natten.

Vi går ud af fairwayen, fra Baltisk, for maskinen. Ca. 4 sømil ude sætter vi kursen nord på. Vi snor os mellem alle deres militære skydefelter, ubåds træningsfelter og gamle minerede områder. Vi holder meget skarpt udkig efter alt, hvad der ligger i vandet.

Ved kap Mys Taran begynder der, at dukke en del fiskenet og fiskerbåde op. Deres metode er, at sætte et ca. 200m langt net, med små flyderinge til at holde det i vandoverfladen. Derefter trækker fiskerbåden nettet rundt i en cirkel, hvorefter de trækker det op. Det giver en del forvirring hos os, om hvor deres net er og hvilken vej de vil sejle. Men også fiskerne i dette land er venlige og holder lidt distance til os. De hilser i øvrigt meget energisk på os. Se det kunne danske fiskere lære noget af, venlighed er jo ikke lige deres varemærke. Når vi er kommet ca. 10 sømil nord for Mys Taran, ser vi ikke flere net eller fiskerbåde før vi kommer til Kleipeda.

Vi gør ca. 6 knob for maskinen, for jeg vil gerne ud af russisk territorium inden natten falder på. Omkring kl. 22:30 kan vi sætte det litauiske gæsteflag. Samtidig begynder der at komme lidt vind, så vi endelig kan sætte nogle sejl.

Vi har begge prøvet at få lidt søvn undervejs, men det er ikke blevet til ret meget. Vi er begge godt trætte allerede nu og vi er kun lidt over halvvejs.

Som natten begynder at falde på, skyer det mere og mere sammen. Regnen begynder at falde og temperaturen daler, så det bliver koldt. På grund af skyerne bliver det rigtig mørkt, så Pia kan ikke se en hånd for sig. Jeg kan se lidt. Vi sætter Kim Larsens "Midt om natten" på stereo, skruer op for fuld damp, så vi kan holde os vågne. Det hjælper. Ved 2 tiden kan vi ane byens lys fra Kleipeda, mens regnen bliver mere intensiv. Da dagen gryr,

er jeg godt våd, kold og træt. Jeg vil bare ind og da vinden begynder at flove starter vi maskinen. Vi går for både sejl og maskine. Nu skal vi bare ind og have varmen. Pia får, over VHF, tilladelse til at anløbe.

Jeg er så træt, at jeg ikke orker nogen ballade med myndighederne. De vil gerne have fat i os, fordi vi kommer fra Kaliningrad, som jo ikke er et Schengenland. Da vi ved 7 tiden har fortøjet, viser det sig heldigvis, at de bare lige skal have vores pas og et par andre papirer. Så et det god nat. Godt hen på eftermiddagen, hvor vi så småt er ved at komme til hægterne igen, kommer vores tyske bekendte Carla og Frank i deres kæmpe store og meget lækre Stenno ind og lægger til lige bag os. De er også trætte, oven på en tur fra Gdansk nord om alle de russiske militære områder. Jeg nænner næsten ikke at fortælle dem, at de ikke behøvede gå uden om dem alle. Vi får sendt Carla og Frank til køjs og går selv op og ser lidt på faciliteterne. Havnefogden er en vældig flink og hjælpsom mand og taler udmærket engelsk. Han er vældig imponeret over Juni. Han har selv en gammel træbåd, som han sejler meget med.

De er ved at bygge lystbådehavnen om, så vi må ligge ude i et afsnit af industrihavnen, der midlertidigt er lavet til lystbådehavn. Det er ok. Man kan se lige over til Odense stålskibsværft afdeling her. Det er lidt sjovt at se, hvordan de producere elementer til de store skibe. Der står flere stævn

partier og flere hovedbygninger på en pram klar til at blive fragtet til Odense og samlet.

Her er gode industrivaske og tørremaskiner. Vi bliver enige om at få vasket lidt tøj. Det koster 5 latt/maskine. Jeg må op i banken og hæve nogle penge og få vekslet til 5 latt mønter. Det skal vise sig, at det ikke er nogen nem sag. De damer der sidder ved kasserne i byens banker kan ikke et ord engelsk og ejer ikke selvstændigt initiativ. Så, selv om jeg beder en, om at undersøge, om der ikke findes 5 latt mønter i nogle af kollegaernes kasser,

så næhh nej! Det kan man skam ikke. Jeg må selv gå fra kasse til kasse uden at få så meget som en eneste 5 latt mønt. Til sidst er jeg virkeligt træt af dette land, allerede inden jeg har været her en time. Jeg prøver flere banker, men ingen af dem kan veksle til 5 latt. Det er da fantastisk. Vi kommer lige fra et land, hvor alle folk er hjælpsomme og hvis de bare kan to ord på engelsk, ja! så skal de da bruges, men her!! Det er træls. Senere finder vi ud af at det ikke kun er i bankerne, men generelt at litauerne ikke er gode til engelsk.

De næste par dage driver vi lidt rundt i byen, som har en ganske hyggelig

gammel bydel med fint brolagte gader. Det er godt nok noget lort at cykle på, men det passer godt ind i bybilledet.

Helt nede fra den nordlige del af Kaliningrad regionen og helt op til Kleipeda, går der en smal sandtange, der inddæmmer en lagune. På spidsen af tangen ligger et stort akvarium, som vi tager ud for at se. På tangen, men nede ved den russiske grænse, ligger en lille by, der hedder Nida.

Vi snakker med havnefogden om at sejle derned. Det kan man fint gøre siger han og viser os samtidig flere andre steder i lagunen, hvor det er fint at gå ind. Bl.a. Minge, der ligger lidt inde af en lille flod, der munder ud i lagunen.

Om aftenen, kommer Carla og Frank tilbage fra en bus/cykeltur til Nida og kan fortælle om et dejligt sted, hvis det ikke lige var for alle de grønne døgnfluer. På bådene i havnen, siger de, ligger et flere cm tykt lag af grønne fluer. Vi tænker, at det er jo nok lige lidt overdrevet, så vi sejler sku' derned alligevel.

Næste dag, får vi lige bunket diesel og proviant. Så letter vi og inde på lagunen opstår en noget uvant situation. Der er noget vind og den kommer lidt agten fra. Ellers er vejret fint solskinsvejr som sædvanligt. Vi får en

meget fin sejltur ned over lagunen og kan se hvor smukt, der er inde på tangen hele vejen ned til Nida. Ingen fluer.

Da vi runder den sidste pynt inden Nida, kan vi høre meget høj musik nede fra byen. Jo tættere vi kommer, jo højere bliver larmen. 500m fra havnen bliver vi enige om, at det der med havne fest, det må de gerne have for dem selv. Så vi vender om og sætter kursen mod Minge i stedet for.

Det er en flot tur ind af den lille flod, vel nærmest som når man sejler kano på åen mellem Furesø og Bagsværd sø. Midt på en mark/mose ligger en lille sejlklub med deres broer og klubhus. Der er super hyggeligt og vi skynder os at få gang i grillen.

Havnefogden her, kommer og fortæller os om hans planer om at sejle til Australien i sin gamle alu-båd. Jeg kan godt se, at han har lidt af et projekt foran sig. Han fortæller også, om alle de kvaler han havde for 5 år siden, da han skulle ind til St. Petersburg. Ja! Tiden må vise om det stadig er sådan, når vi kommer dertil.

Der vader storke rundt kun få meter fra os. Det er et noget uvant syn for en dansker. HC Andersen har jo ellers givet os det indtryk, at vi var storkens land. Men her, og i Kaliningrad, vrirler det med storke, mens vi i Danmark er heldige, hvis der er 3 par på en sommer. Det hænger nok sammen med, at her ikke er så meget og ikke så intensivt landbrug, som derhjemme. Dermed færre pesticider og flere små vandhuller.

Næste dag vil vi igen sejle over til Nida. Lidt uden for havnen i Minge sidder der er gammel træbåd godt fast på bunden. Da vi kommer tættere på, kan vi genkende havnefogden fra Kleipeda. Han er jo en flink mand, så vi tilbyder at trække ham af grunden. Vi får en line fra hans mastetop og trækker ham sideværts, indtil han krænger så meget, at han kan komme af grunden med sin egen motorkræft.

Da vi kommer over til Nida, er der stadig er en larm uden lige. Vi lægger ind, for i det mindste at bestige den stedlige vandremile. Milen er dog meget mindre end den i Leba i Polen. Vi lejer et par cykler og køre op på milen. Der er en fin udsigt fra toppen. Nede i båden igen, vrirler det nu med grønne fluer. Vi kan se at Carla ikke løj da hun fortalte om mængderne. Vi må flygte ud af havnen. Det blæser godt nu. 10-14m/s fra N. Så vi må krydse op mod Kleipeda. Halvvejs findes en lille pir, som man kan lægge til for enden af. Det gør vi for natten.

I løbet af natten løjer vinden til 5-6m/s og drejer over i Ø. Så vi vågner, lige som det første morgenlys kommer, fordi båden ligger og ruller i de små bølger, der nu kommer fra siden.

Vi står op og vil gøre klar til at sejle, så snart det er lyst nok. Da vi kigger ud i cockpittet, er hele båden belagt med et tykt lag af grønne døgnfluer. Føj hvor er det ulækkert! Der er i millionvis og de sidder alle vegne. Vi tager pøsen og spuler dem af dækket så godt som det nu er muligt.

Mens vi arbejder på at fjerne alle fluerne, kan vi i det fjerne høre noget sang. Det kommer tættere på og lyder smukt og stemningsfuldt i det tidlige morgengry. Det kommer fra en lille gruppe unge mennesker, der kommer gående ud af piren, mens de synger flerstemmigt på en litauisk morgensang.

Vi går lidt for sejl og lidt for motor op til Kleipeda. Så går vi til køjs igen og får sovet nogle timer.

Da vi vågner igen, får vi en frisk vejrudsigt. De lover vind fra Ø, der langsomt over natten drejer sydover og senere til vest. Det er super, for at komme videre nordover. Så vi gør klar til at sejle endnu en natsejlads til Pabilosta i Letland. Muligvis længere.

Samlet set er litauerne ikke gode til engelsk. De taler gerne russisk og mange kan tysk.

Der er en fantastisk smuk natur og sejladsforholdene på lagunen er fine. Der er mange gode ankerpladser og små havne, og der er vel afmærkede ruter med garanterede dybder. Vi ville gerne have brugt mere tid her, hvis det ikke lige var for alle de forbandede fluer.

De lokale siger, at fluerne kommer 14 dage hvert år, i den tidlige sommer.